

1. Болотов В. А. Компетентностная модель: от идеи к образовательной программе / В. А. Болотов, В. В. Сериков // Педагогика. — 2003. — № 10. — С. 9—14.
2. Гальчак Т. В. Формування професійної компетентності усного перекладача в процесі навчання у вищій школі / Т. В. Гальчак // Наукові записки ТНПУ ім. В. Гнатюка. Сер. Педагогіка. — Тернопіль, 2010. — № 1. — С. 47—52.
3. Касярум К. В. Специфіка комунікативної компетенції майбутнього викладача вищої школи / К. В. Касярум // Вісник Черкаського університету. — 2010. — Вип. 189, Ч. 1. — С. 18—22.

ПАРТНЕРСТВО І СПІВРОБІТНИЦТВО ЯК ОСНОВА ІННОВАЦІЙНИХ МЕТОДИК ВИКЛАДАННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ У ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ

Діомідова О.Ю. (Національний університет «Юридична академія України
імені Ярослава Мудрого»)

На сучасному етапі розбудови демократичної Української Держави підвищена увага приділяється фундаментальним дисциплінам гуманітарного блоку, спрямованим на формування творчої, гармонійно розвиненої особистості, яка здатна на ефективне використання мовленнєвих навичок, володіння мистецтвом слова.

Як визначає Національна доктрина розвитку освіти в Україні, перед викладачами вищої школи стоїть стратегічна мета – створення умов для самоактуалізації кожної особистості, застосування новітніх педагогічних технологій, які б робили можливою життєву компетентність студента, майбутнього професіонала-юриста.

Актуальність таких понять, як співробітництво і партнерство в процесі вивчення іноземних мов, обумовлена необхідністю якісної галузевої освіти; створенням і використанням новітніх методів і тем, які формують сучасний національно-культурний і соціальний дискурс.

Проблема дослідження шляхів використання партнерства та співробітництва у навчальному процесі бере свій початок ще у працях Я.А.

Каменського, І. Вишенського, Г. Сковороди, Ж. Піаже, А. Валлона, Дж. Бруннера та багатьох інших. Сьогодні названі феномени у педагогічній науці досліджується у працях Б. Ананьєва, Б. Кедрова, Л. Курач, О. Сидоренка. Сутнісним проявом партнерства і співробітництва стає використання останніх в основі інноваційних методик в сучасній українській педагогіці та лінгводидактиці. Такі дослідження здійснюються насамперед в роботах О. Гіна, Ю. Прадіда, Л. Пелепейченко, П. Гриценка, Л. Курач, Л. Покроєвої та ін.

Поняття партнерства і співробітництва тісно пов'язані із знанням та вивченням іноземних мов. Немає сумніву в тому, що володіння двома або кількома мовами збагачує людину додатковими знаннями інших культур і можливістю вільно спілкуватися з іноземцями. Гете говорив: «Скільки мов ти знаєш, стільки разів ти людина». Незаперечним також є той факт, що будь-яка спільнота потребує білінгвів як посередників між своєю та чужою культурами, тому таким важливим під час вивчення мови є партнерство.

Партнерство — такий спосіб відношення зі світом, за якого цінність персони не заперечує значущості оточуючих людей, навколишнього суспільного життя, це вміння співпрацювати у колективі, наявність високого рівня комунікабельності, що значно полегшує для людини процес вивчення іноземної мови. Партнерство на пізнавально-комунікативному та професійно-діяльнісному рівнях породжує співробітництво.

Співробітництво як форма вивчення іноземної мови являє собою конкретизацію загальнолюдської здатності навчатись у групі, де набуті разом навички та знання виявляються більш стійкими, легко засвоюються, стають основою для сприйняття нового матеріалу, повторення вже засвоєного.

Слід зазначити, що під час використання в процесі вивчення іноземних мов співробітництва і партнерських навичок, індивідуалістичне та персоналістичне начала весь час взаємодіють, породжують активну комунікацію на рівні текстотворення, поєднують творче начало з мовним

потенціалом комунікантів, моделюють нові мовленнєві ситуації та комунікативно-дискурсивні практики.

На завершення хотілося б зазначити, що партнерство і співробітництво як невід'ємна складова інноваційних методик є основами справді сучасного і ефективного процесу викладання іноземних мов у вищих навчальних закладах. Тому створення, модернізація та удосконалення методик вивчення іноземної мови потребує нашої волі, натхнення і глибинного включення у процеси навчання і виховання висококваліфікованого юриста-професіонала.

ДО ПИТАННЯ ПРО МЕТОДИ ВИКЛАДАННЯ І ФОРМИ НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ

Долапчі А.Ю. (Харківський національний педагогічний університет імені
Г.С.Сковороди)

Вітчизняна гімназія другої половини XIX – початку XX ст. була провідним типом освітніх закладів, який досить успішно готував учнів до здобуття вищої освіти і становила освітнє середовище, що забезпечувало умови для особистісного зростання учнів.

У навчальному курсі гімназій протягом вищезазначеного періоду головне місце відводилося вивченню іноземних мов (давніх – латинської та грецької, і нових – французької та німецької). Дискусії стосовно наповнення і компонентів змісту освіти тривали, але місце іноземних мов залишалось невід'ємною складовою навчальних планів і програм у вітчизняних гімназіях.

Встановлено, що у навчанні дисципліни «Латинська мова», «Грецька мова» чи певна нова мова використовувались словесні, практичні та наочні методи навчання. Провідними з них були: розповіді – пояснення, пояснювальне читання художнього твору, лекції.

Практичні методи навчання реалізовувались у навчанні учнів різних видів мовного матеріалу і мовленнєвої діяльності. Усні та письмові вправи переважно містили завдання перекласти поданий матеріал з мови, що